



JORDI PLAY



EFE



L'ex-president Artur Mas i el nou president de la Generalitat, Carles Puigdemont, a la finalització del ple. A la imatge de la dreta Jordi Sánchez, president de l'Assemblea Nacional de Catalunya.

→ que Esquerra Republicana: els independents que també integren el grup parlamentari compartit. Segons qui es tracte, cada situació personal reflectia un grau d'angoixa divers. Des de “la tristor” de Muriel Casals, l'ex-presidenta d'Òmnium Cultural, fins a la “indignació” de Carme Forcadell, presidenta del Parlament i també ex-presidenta de l'Assemblea Nacional Catalana. Uns altres, com Lluís Llach, ho portaven amb més resignació. I amb una esperança que semblava suïcida i que al remat s'ha demostrat lúcida. Qui ho havia de dir. El paper de Raül Romeva en les negociacions amb la CUP ha estat important. Muriel Casals també hi va jugar fort. En un moment concret li van trucar des de Convergència per demanar-li permís per usar el seu nom com a hipotètica candidata a la presidència. Va dir que sí. Tots els diputats independents es van reunir dijous passat en un dinar, després de la trobada fallida de Junts pel Sí amb la CUP. Les posicions eren tan heterogènies i contradictòries com el mateix grup. Ara s'han relaxat i somriuen.

Allò que no pot negar ningú és que les entitats “civils” que han impulsat el procés i que han tingut un paper determinant cada vegada que s'encaïllava han tornat a fer un “miracle”. El desconcert en aquests tres mesos havia estat absolut a Òmnium i a l'Assemblea. Diumenge dia 3 a la nit, tot just conèixer la declaració de la CUP, que rebutjava de manera definitiva investir Artur Mas, Jordi Sánchez va demanar “perdó” per haver proposat als catalans que votaren les opcions independentistes que s'havien presentat a les eleccions. Dimarts al matí va haver de puntualitzar la declaració i va aclarir que no criticava cap força en concret, sinó la impossibilitat d'haver arribat a un acord. La rectificació del president de l'Assemblea evidenciava el punt més fràgil d'ambdues entitats. Tenen un marge molt escàs per moure's, lligades com estan a la pluralitat de les respectives direccions, on hi ha tants



JORDI PLAY

representants pròxims a la CUP com a Esquerra o a Convergència. Però, malgrat tot, no es van rendir. Divendres a la nit, el mateix Sánchez cridava a capítol els representants de Junts pel Sí de la CUP a la seu central de l'Assemblea de Barcelona. No se'n van sortir. Jordi Sánchez va tancar la reunió, curta, amb

un somriure lacònic, però insistia: “Hi ha un fil prim d'esperança”. L'endemà dissabte el fil es feia gros en un hotel del carrer de Balma. Aquesta vegada sense intermediaris, representants de Junts pel Sí i la CUP van desbloquejar la situació i van poder pactar un comunicat d'acord. Amb prèvia renúncia de Mas. A canvi de veure atesa la seua principal exigència, la CUP va entonar un *mea culpa* compartit però dur, que va quedar explicitat en el document que van subscriure tots plegats.

Com queda, doncs, la CUP després del vodevil dels darrers tres mesos i l'acord de darrera hora? Òbviament, desgastada i escaldada. Però viva i senyera. Antonio Baños, el cap de llista per Barcelona, va rectificar la mateixa nit de

ALLÒ QUE NO POT NEGAR NINGÚ ÉS QUE LES ENTITATS CIVILS SOBIRANISTES HAN TORNAT A FER UN MIRACLE

